

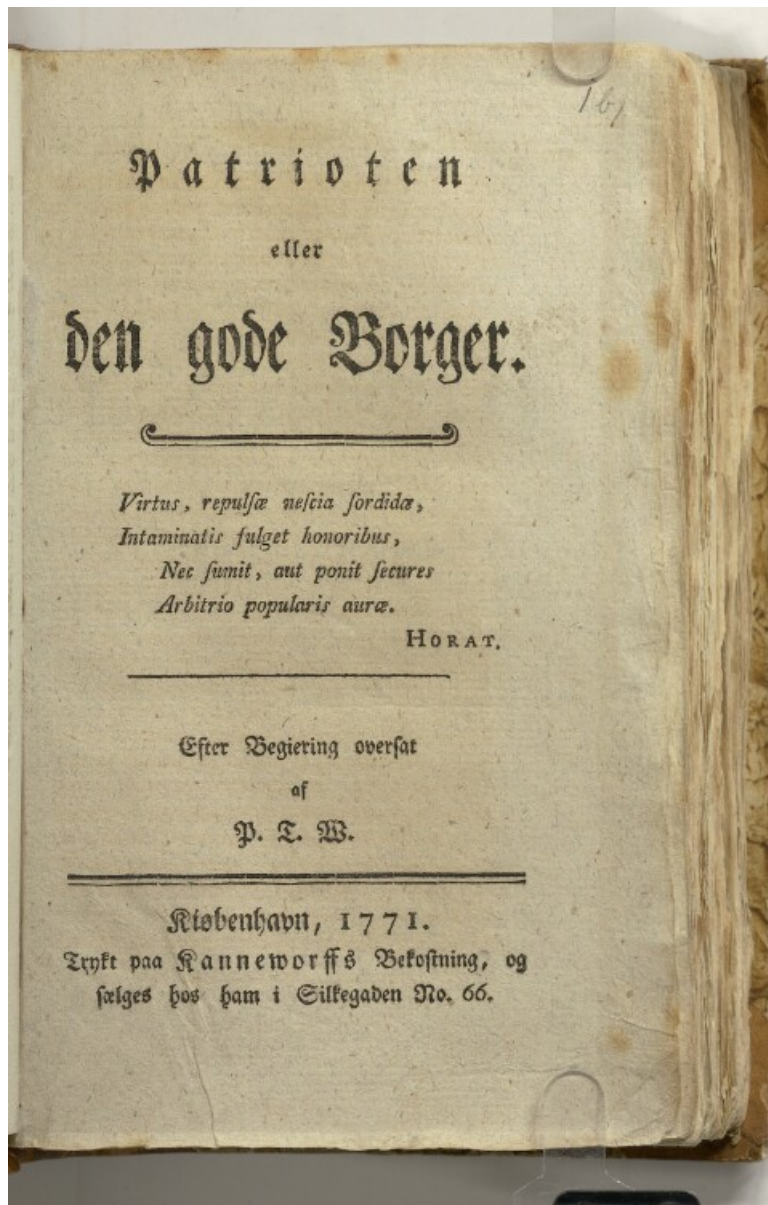
Titel: Patrioten eller den gode Borger. Efter Begiering oversat af P.T.W [Peder Topp Wandal]

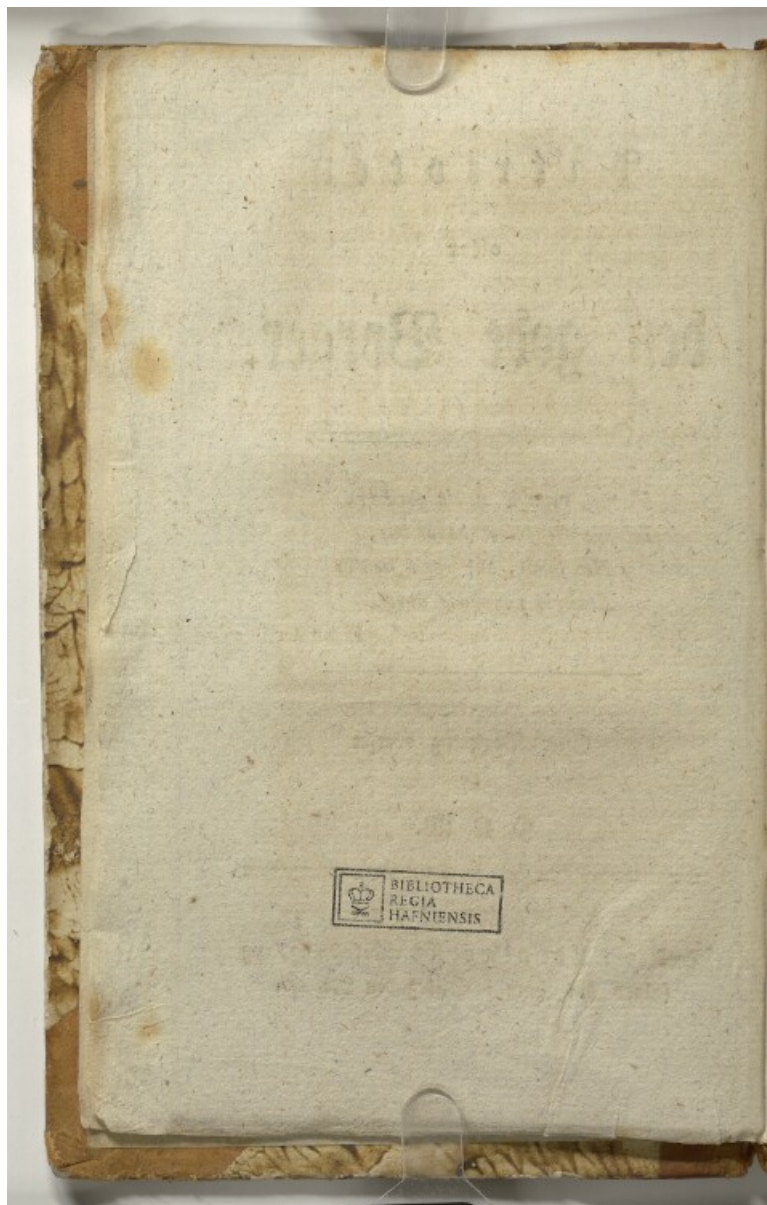
Citation: "Patrioten eller den gode Borger. Efter Begiering oversat af P.T.W [Peder Topp Wandal]", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14*, ? Kanneworff, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_014-shoot-workid1_014_001b/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

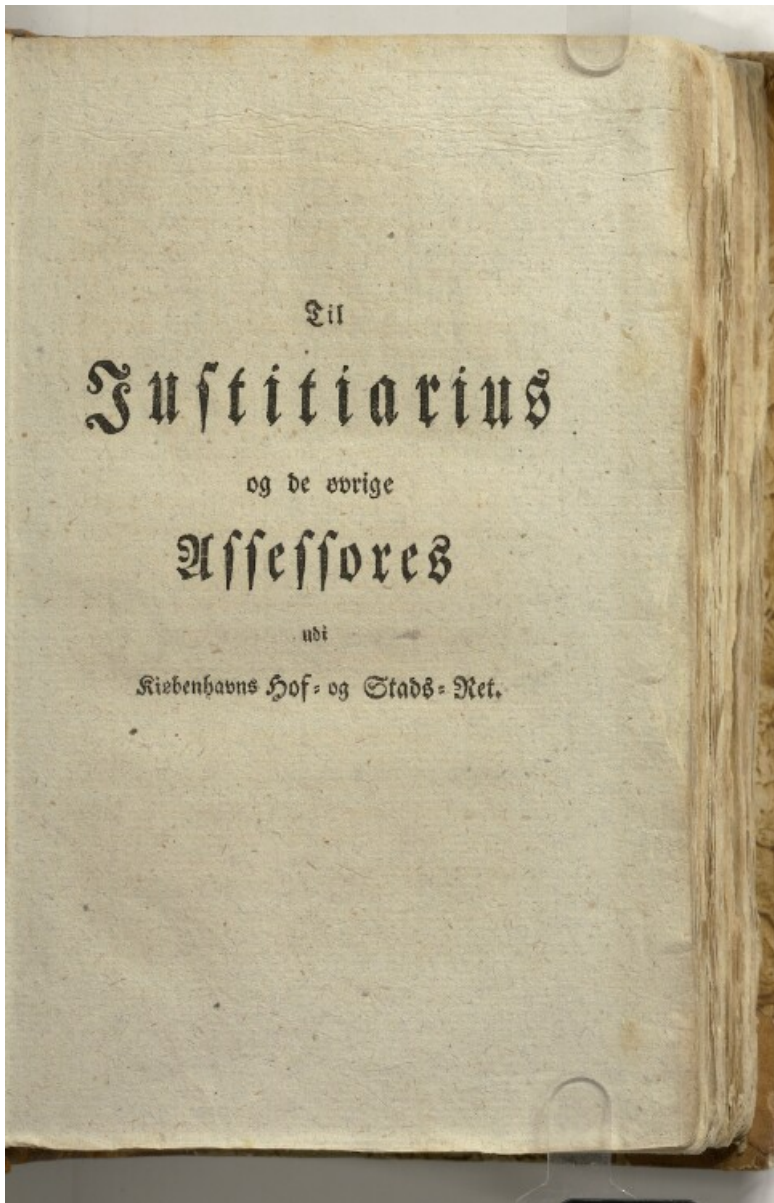
Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14

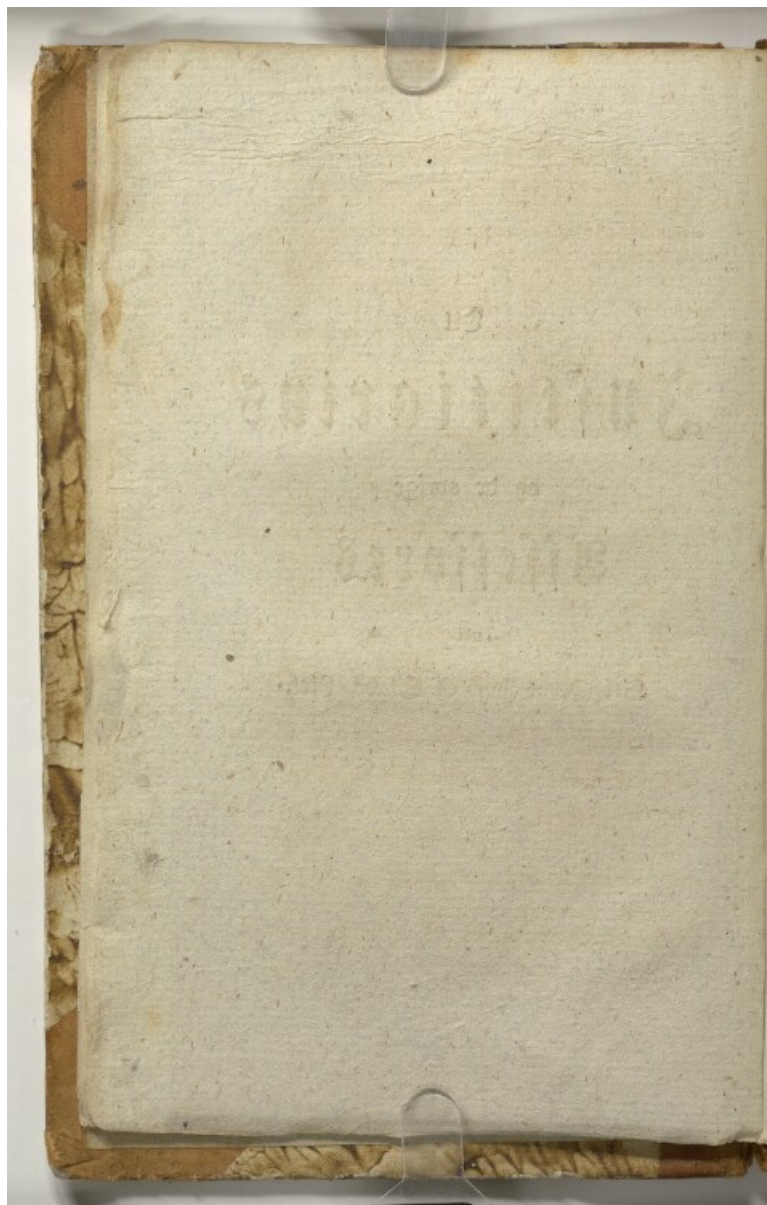
Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Det, som alene sigter til at sette Sandhed og Dyd ubi et klarere Lys, kan med rette helliges Dem. Mand som saa vigtig en Deel af Stadens Vel er betroet.

Jeg overleverer Dem derfor med største Hoiagtelse og et Herte aldeles
A 3 frie

frie for Hyllerie denne Afbildning paa en
sand Patriot og god Borger, som jeg
til Trykken har befordret; Jeg er lykkelig
om Tankerne behage, i det mindste
troer jeg ikke at de skulde mishage Dem.
Jeg er

De
Høiædle og Velbaarne
Høiædle og Velbyrdige
Herrers

underdanige Diener
A. Kanneworff.

Jeg vil skildre den ærverdige Mand, som fortjener det høieste Navn, en Dødelig kan bære. Et Navn, som er i Stand til at ophoie en Konges Ære, og at adle den Wiises Pris, Patrioten eller den gode Borger.

Du o guddommelige Dyd, og du usfat-
terlige Frihed, bestee min Indbildnings-Kraft
med en himmelsk Ild. Seer mig selv paa den
Dane, hvilken denne Dydige betrader til Mens-
neskelighedens Ære. Lad mig efterfølge hans
roesværdige Tilboieligheder, og alle hans høie
Toselsker fra hans første Ungdom af, indtil det

Dieblit, da han omverter sit moisommelige men
ærefulde Liv med en Eviqhed, som skal belonne
hans, her maaskee upaaffionede og uprisede,
maaskee forfulgte Dyd, med uendelige Lykfas-
ligheder.

I Buggen allerede have den velsignende
Fader, og den Himlen takkende Moder helliget
ham Fædrenelandet. "Vær os hilset allerkiæres
" sit Gåve af Himlen, som har givet dig os til
" den sødeste Glæde, og til den dyreste Omhu.
" Dig skulle vi berede til en værdig Jordens,
" Statens, og Himlens Borger. Dette skal
" være vor fornemste Bestræbelse. Vær helliget
" Himlen og Fædrenelandet. Dertil sig den
" Almægtige selv sit naadige Bli v!"

Med den smmeste Omhu er hans endnu
unge Hierte bleven dannet til denne høie Bes-
stemmelse. Erbedig Lydighed imed hans For-
ældre, var den første Dyd de indprentede ham.
I det for andre Bevæggrunde endnu alt for svæ-
ge Gemt gjorde de denne til Grunden for alle
de

de andre, og troede, at denne skulle være en Borgers første Dyd, vel at adlyde. De vidste, at den aldrig adlyder Lovene, som ikke er bleven vant til, hellig at iagttage sine Forældres Befalinger.

Med deres Exempler og ved deres viise Lærdomme blev han tidlig anført til Beskedenhed, til Maadelighed, til Fromhed og til alle andre Dyder, hvilke udgiøre ligesaa vel det retskafne Menneſke, som den gode Borger. I Særdeleshed blev ham indprentet en levende Overbesviisning om den Lighed, der hersker imellem de høieste og de nedrigste Menneſker. Derved blev i hans Siel opvakt en høj Stoltthed, som opløstede ham til de høieste af hans Medborgere; og en endnu høiere Ydmyghed, som gjorde de sidste af samme ligesaa store i hans Øine som de første, og ligesaa betydelige som ham selv. Han ansaae sig derved hoerken for stor til at adlyde, ei heller for liden til at befale.

Uf denne rene Kilde og af hans ypperlige Hierte stod den Willighed, som besjelede alle hans Tilboieligheder. Langt fra at tillade sig, at giøre sig selv til Middelpunkten for alle sine Gierninger, blev han tidlig vant til, at finde en ligesaa sød Fornoielse i andres Lyksalighed, som i sin egen. Han var som Barn aldrig gladere, end naar der hendtes en af hans Legebrodre noget fornoieligt; og aldrig stoltere end naar han havde været et Middel dertil.

Disse heimodige Tanker udviklede og besfæftede sig hos ham i de fyrige Ungdoms Aar. Han brændte allerede af en adel Begierlighed, at anvende samme til Fædrelandets Vel. Han foragtede de Velsyster og de Fornoielser, som kunde affholde ham fra hans høie Bestemmelse. Han udvalgte sig ædlere og for samme værdigere Beskæftigelser. Med en utrættelig Ild og med en umættelig Lærebegierlighed opofrede han de smukkeste af sine Dage paa de Kundskaber, som kunne adle hans Hierte og giøre hans Aand dueelig til at tjene Verden og Fædrelandet.

Han

Han ansaae Uvidenhed som Hilden til alt Dnt, og Foragt for Videnskaberne som et Kiendetegn paa den nederdrægtigste Mand.

I de Wiises Skole lærte han af den forundringsværdige Storhed og Ypperlighed i Borsdens Bygning, at erkende og ære Skaberens Wiisdom og Godhed; at forvare sig imod alle de Tillokkelser af den falske Ære, Rigdomme og den bedragelige Statskunst, som omringer ham; at udvikle den Sæd og de Grundsetninger af Dyd og af Nøjsørdighed, som ligge i hans ædle Hierte, og at bringe dem til de skioneste Blomster, som i den mandige Alder skulle bringe de ypperligste Frugter.

Med et opmærksomt Nie igiennembandrede han de gamle og nye Folks Historier. I dem forskede han efter Exempler paa Dyder og Laster, og efter Aarsagerne til Staternes Opkomst og Afstaaelse. Saaledes forhvervede han sig en Erfarenhed, som overgik hans Alder, og var ligesom en gammel Mand i hans unge Aar.

I Follenes Lovbøger, og i de Lovkyndiges og Statsmændenes Skrifter søger han de Grundsætninger og de Midler, som ere de beqvemmesste til at frembringe og til at befæste Fædreens landets indvortes Rolighed, Borgernes Flor og Velstand, og sammes udvortes Sikkerhed. Med den yderste Omhyggelighed forskede han efter alt det, som kan giøre Handelen, Haandsverkerne, Konsterne, Videnskaberne og Agerdyrkningen blomstrende, Borgerne dydige, Familierne lykkelige, og Staten fuldkommen.

Med ikke ringere Flid udforskede og oversøiede han Statens Hændelser, de Forandringer den havde udstaaet, dens Borgeres Sæder og Gemttsbeskaffenhed, dens narværende indvortes Omstændigheder, og udvortes Forhold med Naboerne, dens Styrke og Svagheder, Fordele og Mangler.

Med deslige en ædel Aand værdige Beskæftigelser vennede og beredte han sig til de tunge og vigtige Arbejder, som Himmelen vilde
paa

paalægge ham til Fædrelandets beste. Der
ved lærte han at opsætte dets Vægt og Størrelse,
ikke at søge nogen Vanskeligheder og Forhin-
dringer, og at gjøre sig Ven af den Byrde,
som ventede hans Skuldre.

Nu kommer den vigtige Tidspunkt, da han
skal betrede sin glimrende Herrens og Dydens
Bane. Med en beskedet Tillid begiver han
sig paa en Stridsplads, hvor tusinde Fæder om-
ringe ham, hvor tusinde Dydens og Herligheds
dens Fiender lure paa ham, og hvor utallige
Tilløkkelser søge at føre ham fra Nærskaffenheds
øde Stie paa Fordervelsens folkerige Vildveie.

Den falske Herre, som fiender ingen Løve,
smigrer her for ham med Vordigheder, som
høit opløste ham over alle hans Medborgere,
og med et slygtig Folks Biesald, hvilket den
foremaler ham som den høieste Lykkelighed.
Hisset tilbyde sig ham Rigdomme, som love at
gjøre hans og hans Efterkommeres Lykke varig
i mange Led. Den lurende Vellyst søger at bes-
snære

suere ham i hendes farlige Værn med hendes sødeste Fornoielser. Overmagt og Rigdom og den hele Skare af de dem til Uretfærdighed folgte Tilhængere true ham med en Styrtning, Fald og bestandig Undertrykkelse; imidlertid hiffet den lumfke Vind og den nederdrægtige Bagtalelse i Stilhed smedde forgiftige Waaben, med hvilke de søge at tilbringe hans Ære og hans gode Navn dødelige Hug. Alle disse og endnu andre hemmelige og offentlige Fiender bruge tusindfold Konster og Greb for at overrumple hans Uskyldighed og hans Dyd. Hans Egentlighed, hans Feil, ja endog saa hans Oprigtighed og hans gode Hierte blive de Waaben, hvormed hans Fiender meest søge at forfølge ham.

Iblant alle disse Farer viser han sig imidlertid som en Helt midt i en hidsig Trefning; som en Uforsagt imellem sine utallige Fiender, usofarødet ved sin Dyd; og uovervundet ved Himmelens Beskyttelse. Hans edle Siel, som ikke kiender anden Ære, end den som udspringer

ger af Dyden og af Rettsfæffenheden, er ligesaa
folesløs ved Værdigheder og Biesald, der ikkun
vilde vanære ham, naar han skulle faae dem
ved nederdragtige Midler, som ved ilde forhers
vede Skatte og ved Deltyster, hvis Godheder
hans Fædrelandet helligede Lios hoie Forrets
ninger langt overgaae i sand Fornøielse. Alle
Redelighedens og Dydens Fienders sammensbør-
ne Magt formaaer ikke at bevæge hans store
Hierte.

I alle sine Handlinger søger han intet uden
Himmelens Biesald, Menneskenes Lyfsalighed,
og den Fornøielse, som Dydens Udøvelse i saa
stor Overflodighed giver den Dydige, og som
Verdens Uretfærdighed ikke formaaer at berøve
ham.

Hans Dine ere stedsse hestede paa Rettsfæ-
dighedens og Wiisdommens hellige Grundlove.
Han har en Affkye for enhver Følelse, som stris-
der imod dem. Tillige med disse Himmelens
evige Love er Statens almindelige Beste Widdel-
punkten

punkten for alle hans Handlinger og Udfag. Han kiender intet Vel og ingen Fordeel, som kunne adskilles derfra. Han er alt for meget overbevist om, at naar det gaaer det Hele vel, det da maae ogsaa gaae enhver Deel vel. Han vilde agte sig ulyksalig, naar han, for at faae endogsaa den største Fordeel, skulle tilsoie sin Næste Uret, eller sette Fædrenelandets Vel tilside. Det største Gode vilde da lade af at være et Gode for ham.

Ligesom han har betraad Verdens første Trin med Ufrydighed, og dertil ikke brugt andre Kunstter, end at vise sig værdig til samme, saa foragter han alle uærdige Veie, som List og Vergierrighed have opfundet for at opheie sig. Den smigrende bedragelige Smilen, hvormed en falsk Demagog setter de smaae Sieler uden for sig selv og binder dem, den nedrige Stolthed, med hvilken en mægtig Zwangsherre forskrekker de svage Klienter, synes ham stedse at være uærdige for ham; og de Rigdomme, en uretsfærdig Orgetoric uddeler iblant de flumme
og

og samvittighedsløse Borgere, dem lader han heller flyde i milde Strømme til de Trængendes og Elendiges Bæste. Han holdt sig det for en Bænner, at være en Hylfer for Folket, og en Hylfer for de Store. Han holder sig det for en Noes at fortiene den Dadel, som Qvinternes Taler saa skinnbarlig forekastede den værdige Lovkyndige Servius Sulpicius (*). Han anseer saadan Trettesættelse som den skønneste Lovtale over hans Opførsel. En Slave, der er magtig at tænke, ligesom Servius Sulpicius, er i hans Dine større, end en Cicero, som uds over alle sin listige Broders Lærdomme (**).

Ligesom

(*) "Jeg har ofte sagt dig det, o Servius (siger Cicero til denne ypperlige Rømer) du forstaaer ikke at søge om Consularet; og ved det du steds med det standhaftigste og mandigste Mod har gjort og talt, har jeg oftere erindret dig, jeg finder dig meer som en retskaffen Senator, end en fleg Medbeiler til Consularet." Cic. pro Muræna.

(**) Den Rømerske Talers Broder har tilskrevet denne en meget merkvoerdig Afhandling om Ansøgning

3

om

Ligesom for sig selv, saaledes tænker han ogsaa i Henseende til andre. At være en Uværdig behjælpelig til en Befordring, holder han for en Forbrydelse, for en virkelig Utroskab imod Staten. At ophøje sine Paarsøende, uden at see paa deres Dydighed, til Væres Poster og Betieninger som tilkom Værdigere, eller at befordre sine Eljenter for at betale deres Tjenester, eller for at gjøre dem til Medskabere for sine Hensigter, er hos ham en ligesaa stor Forseelse, som at bestie den offentlige Kasse og som Forræderie imod den høie Dyrighed.

Ligesaa lidet som den blindende Vergierighed, ligesaa lidet har og den nedrige Uretfærdighed besmittet hans adle Hierte. Han seer sig

em Consulatet, de petitione Consulatus. Denne indeholder en udførlig Beskrivelse over de Rom paa den Tid beherskende Fordervælske, over de Kunstere, med hvilke Vergierighed har ført sig samme til Nytte, og maafæe over alle de Kneb, af hvilke man kun betiener sig i Republikver, som neppe fortjene at settes i Lianing med de fletteste Municipalskader i den Romerske Stat.

sig paa Domstolen i en Carakteer, som kommer ham til at skielve. I Guds Sted at være Uskyldigheds Forsvarer, Lasters Hevner, Dydens Belønner, Faderlofes Fader og Enkers Beskytter, er i hans Tanker den tungeste Pligt, som kan paalegges et Menneske. Borgerens Være, hans Guds, hans Nalighed, ere ham betroede Helligdomme, hvilke han ei betragter anderledes end med en ærbødig Gysen. Han behandler dem med den største Varsomhed, og med den smukke Omhyggelighed, han kan. Han forsøger af sit Hierte alle Fordomme, som kunne overfalde hans Samvittighed, og alle Sindslidelser, som kunne forblinde hans Sandser. Da forsvinde den Stores Magt, Anselse og Fortjenester for den nedrigste og ringeste af hans Medborgeres Rettigheder; og hans arrigste Fiendes gode Sag vinder Seier over hans Omhed for hans fortroligste Ven.

I hans Ungdom har han med en roess værdig Nygierrighed efterforsket alt det, som kan gjøre Mennesker lykkelige og Stater blom-

strende. Nu er han utrættelig i at anvende sine Kundskaber til Fædrelandets Beste. Han kiender den Indflydelse Videnskaberne have i Livets Lykkeligbed. Han er uendelig langt fra Ostergothen's Barbarie, som agter alle Fordele alene efter Procenter, og som tillader den sig fornædrende Lærde Udgang alene fordi han lader sig bruge til et foragtelig Medskab for hans Sindslidelse og hans Egenytte. Saa dan en vægte Lærd, af hvilke der desværre findes alt for mange, anseer han som en uhykkelig Graftalden af Wiisdoms Skole, som uærdig det Navn af en Lærd, som en falden Engel. Den sande Lærdom derimod ærer han som en kostbar Himmelen's Gave, som en Kilde til utænkelige Lykkeligbeder, og som et Middel til at giøre alle menneskelige Konster, Handteringer og Stænder fuldkomnere. Derfor holder han sig det for en Ære, at være sammes Beskiermer og Forsvarer, og troer, at han aldrig giør Fædrelandet virkeligere Tjenester, end naar han hjælper noget til dens Befordring. Han beklager med en uudsigelig Deemodighed de Staters Skiebne,

Skiebne, hvor den er forjaget, undertenket og foragtet. Han kiender intet ubedrageligere Kiendetegn paa Barbarie, og det almindelige Væsens Aftagelse. (*)

B 3

Han

(*) Tilstanden i et Land, hvor Verdommen er i siet Anseelse, og de Følelser, den skal opvække, ere Livagtigen beskrevet af den berømte Vassiske Lovkyndige Hr. Johann Rudolph Iselin i hans Tilrødsels Tale. Dette Sted er alt for smukt og alt for mærkværdigt, at man ikke skulle haabe, at gjøre sig fortient af alle de Essere, som ikke forstaae det Latinske Sprog, ved en Oversættelse deraf, hvor svag den end bliver, og endstønt den langt fra ikke kommer Originalen nær. Her er den: "Hørend jeg tiltraadde min Plads, søgte jeg at udforske det Land, jeg i Fremtiden skulle bebøe. Jeg søgte, at gjøre mig bekendt med dets Indvoanere, Sæder og Love, og at danne mig et Udkast til min Opførsel for Fremtiden. Demm, heransætelige Tilhørere, hvor forundret jeg maae være bleven da jeg saae vore Høresale næsten øde, de smukke Videnskaber selv foragtede hos vore Medborgere, og næsten ingen Kundskab i Anseelse! Da jeg mærkede, at end ikke de, hvilke vor Stats-Moer var betroet, oplivede og opmuntrede Verdom enten ved Værelser eller ved Belønning. Da jeg endelig lærte af den dag:

Han er ligesaadan findet imod Konster,
Haandverker, Handteringer, og imod Handelen.
Han ærer dem som Hovedpælder til den offentlige
Velstand.

" daglige Erfarenhed, at intet var mere æret hos os
" end Niggem; og at ingen Kunst tilbrog sig vore
" Medborgeres Opmærksomhed, uden alene den,
" som har den nedrige og umættelige Løst efter Guld
" til Formaal.

" Nødvendig Penge er, dem maae I først forhverve
" O Borgere! Thi Dyd før Penge vige maae.

" Forstiller Eder, høiansæelige Tilhørere, med hvilket
" nedslaaet Gemyt jeg paatager mig den tilbubne
" Byrde. Jeg tilstaaer reent ud, jeg vilde mis-
" tvise om Udfaldet af al min M'ie, dersom jeg
" ikke havde alt mit Haab og al min Fortrellighed
" til Eder, høifagtbare Mand! formedelst Eders
" berømte Berdom og Fortienester. Altsaa beder
" jeg Eder saa indstandig, som jeg paa nogen Maade
" kan, jeg besværger Eder ved alt det, der er Eder,
" som alle Dydige kierest, ved Statens, ja endog
" saa ved den høie Skoles Vel, tillader ikke længer,
" at Videnskaberne blive saa meget foragtede og uret-
" telig anseede. Forjager af Borgernes Gemytter
" de sørgelige Fordomme, som vanjire vor Stat.
" Streber paa det eftertryffeliggste efter igien at oprette
" vor høie Skoles Ære og Glæde. Viser at den Re-
" publique ikke kan bestaae, af hvilken de smukke
" Videnskabter og Lærdommen ere forjagede,

Velstand og til Vinsfibelighed, der aldrig nok kan berømmes, da de hindre Lediggang, som Oprindelsen til alt Ont. Alt hvad der kan forbedre dem, er, som et hoistkatterligt Middel til Statens blomstrende Velstand, et Forsmaal for hans sømreste Omhu og Bevaagenhed.

Men for alting finder han Agerdyrkningen værdig til sin særdeles Yndest og Agt. Den Stand som haver hermed at bestille, og af de fleste foragtes og undertrykkes, er i hans uforblindede Dine det menneskelige Selskabs og Statens Grundvoold. Han troer altsaa, at Regenten aldrig kierlig nok kan sørge for dens Vel, Benaading og Opmuntring.

Da det almindelige Væsens Fuldkommenhed og Lyksalighed har sit Udspring af disse forenede Stænders Velstand og rigtige Forholdelse, saa gaaer al hans Omhu derud paa, at forbedre enhver især af dem saa meget mueligt er, og imellem alle at vedligeholde den Ligevægt, som udfordres til Fædrenelandets Vel. Han

holder det for en Dumbhed og for en Forbrydelse imod Staten, at benaade den ene med at, sette den anden tilbage.

Esso Dydig er han overbevist, at Dyd og gode Sæder ere usforbigangelige til Fædres nelandets Lyksalighed. Han føler den lykkelige Orden, Dyden virker i hans Hierte og i hans Aand, hvorledes kunde det være skilt for ham, hvilken høi og beundringsværdig Harmonie, og hvilken hoiflykkelig Rolighed der maae foraares i Staten ved Borgernes. Den daglige Erfarenhed lærer ham, hvor meget Eindstidelsesferne, Lasterne og Forbrydelserne forvirre Menneskenes Gemytter, og Statens Forsatning, hvorledes Elendighed, Uenighed, Uvedragt og en uendelig Række af de affvæligste Ulykker flyde af denne urene Kilde, og sornedre Jorden til en Skueplads for al Vederstygelighed og alle Misgjærninger. Derfor er alt det, som kan have nogen Indflydelse paa Sæderne, ham overmaade vigtigt. Her anseer han intet for ligegyldigt og intet for ringe. Med et Helttemod forfølger

forfølger han Pragt, Bølløst, Kiælskab, Overdaadighed, Havesøge, Ergierighed og andre Fordærvelsens Redskaber og Følger, og tænker stedse paa de kraftigste Midler, at plante de dem modsatte Dyder i Borgernes Hjertter.

Han anseer Religionen som det fornemmesste af disse. Da den igien opretter og udvikler det guddommelige Billede i Mennesket, da den bereder det til en lykkelig Evighed, saa danner den ogsaa ved de samme overnaturlige og guddommelige Kræfter den gode Borger og den nyttige Selskabers Medlem i det. Han ønsker altsaa intet saa inderlig, som at indprente den i alle Hjertter, og at giøre den virkende i alle Gemytter. Til den Ende arbejder han med utrettet Flid paa den imellem Staten og Kirken saa nødvendige Harmonie. Han veed at intet alsindelige Bæsen kan være virkelig lykkelig, naar ikke en sand Gudstrygtighed blomstrer i Kirken; og at denne umuelig kan bestaae, naar den tilberlige Orden ikke vedligeholdes derudi. Derfor er det en af hans mejsommeligste og vigtigste

tigste Befyringer, paa saadan Maade at handte
have de Rettigheder og den Verbodighed som
tilkommer Geistligheden, at Ergierrighed,
Herstefuge og Egennytte, som allerede saa ofte
have bemagtiget sig Præsternes Hierter, ikke
skulle faae Overhaand, og forjage Christen-
dommens og Religionens Mand af Kirken selv.

Med et usforsønlige Had imod Forfølgelses
og Uferdelighedens Mand, har han stedse en
kierlig Omhu for at plante Kierlighed, Enig-
hed og Fred i Kirken. Til at bringe de Wild-
farende paa rette Wei, kiender han ingen krafti-
gere Middel end Sagtmodighed, og har en
Afskye for Tvang, Fængsler, Inquisitioner og
Straf, som uverdige for Religionens Mand, der
er Kierlighed selv. Han veed, at der i Kirken
skal herske en christelig ligesom i Staten en bor-
gerlig Frihed, og at Forskiellighed i Tanke-
maaden hverken maae virke Splid i Gemutterne
eller udsukke Kierligheden.

Den

Den borgerlige Frihed, Statens Siel, som bestaaer i en almindelig Lighed imellem Borgere i at nyde Lykkelighed, i at vedligeholde den Orden, som det almindelige Beste udfordrer, og helligen at iagttage de derhen sigtende Love, denne borgerlige Frihed holder han for den hoieste Herlighed, hvilken han som Borger nyder, og for en ham betroet Helligdom, hvilken han skal forvare som sin Diesteen. Han lader sig ikke forstrække hverken af en utæmmet Vobel, som stræber efter Anarchie, og anseer Frelshed for Frihed, ei heller af de Magtiges herfske syge Stoltthed, som gribe efter Oligarchie. Med et sand Heltemod imodstaaer han begge som lige forfærdelige Fiender for Fædrelandet. Fra det første Dieblil af, da han opofrede sig Statens Tieneste, har han forkyndet de Døde og Uretfærdige, eller meget mere deres Laster og deres fordervelige Heusigter, en evig Krig. At forlade denne ved en nedrig Forsoning med dens Fiender var for ham en Forbrydelse, som vilde besmitte hans ærefulde Levnet med uudslukelig Skam, og paa engang til intet giøre

gjøre alle hans Dyrer. Skulle han end altid ligge under; skulle end Ondskab, Uretfærdighed og Tyrannie ved deres uhyfsalige Overmagt vinde Seier i enhver Kamp over hans Dyd og hans redelige Hensigter; saa skal han dog ikke blive træt af, at fortsætte saa berømmelig en Strid, og indtil det sidste Aandedræt at kæmpe for den gode Sag.

Saaledes henlever han de moisommelige Dage, som Himlen skienker ham. Han fortaarer sine Kræfter til andres Tjeneste. Bekymret alene for sine høie Pligter opofrer han ikkun de Timer, han haver tilovers fra Staten, til den søde Kølighed og de hiertestyrkende Glæder. Og disse Glæder nyder han alene af at omgaaes med dydige og værdige Venner, af Viisdommens Lærdomme, af Digternes Skrifter, og af Religionens trosterige Boger.

Saaledes ere hans høie Forberedelser til et bedre Liv. Uden Frygt seer han Timen nærme sig, som skal forflytte hans adle Siel derhen.

Uden

Uden Skielven venter han paa alle Forfræ-
kelsers Stræk, og fuld af hellig Tillid kas-
ter han sig i den guddommelige Naades Skiod.
I det Dieblit da han befries, omringes hans
Dødsfeng af triumpherende Engle, hvilke tils-
føen her paa Jorden som Patrioter og som dyg-
dige Borgere have gjort Folk lykkelige, frydes
fulde føre de den uskyldige Mand for alles Faders
Throne, hvor han, som en troe Tiener skal
faae overflødig Belønning for sin
Dyd, og Betaling for sine
Uoifommeligheder.

